De dret cap a l'infern

Ni més ni menys que disset dies seguits sense veure un raig de sol. Si fos supersticiosa pensaria que estem davant d'un nou escenari diví en el qual se'ns vol castigar pels innombrables errors humans.

La terra xopa drena per allà on pot l'excés d'aigua dels últims dies de tempestes i, els rocs, en trobar-se desfalcats, es deixen caure pedregar avall posant en perill molts indrets del país. En els humans, alguns dels primers símptomes que es poden observar provocats per aquesta orfenesa de llum s'han deixat notar, principalment, en forma de cansament, feblesa muscular i mal humor... i és que a Andorra aquesta condició climatològica no és habitual i no hi estem gens avesats.

Dic adéu, amb pressa, als companys de feina i em dirigeixo cap al cotxe. Ha estat un dia llarg. Tinc ganes d'arribar a casa i estirar-me una estona. Avui em sento especialment cansada. Trobo a faltar sortir a córrer per la muntanya, cosa impensable amb aquest clima tan excepcional. Era el moment en què em desfogava de l'estrès del dia i em dedicava temps a mi. Diuen que els que fem *running* és perquè la nostra vida ens ofega i, metafòricament, n'escapem a tot buf. Però ara, més que mai, me n'he adonat que em donava vida i em sento defallida, com si el cos em digues: *et queda poca bateria i estàs a punt d'apagar-te.*

Un cop a l'interior del cotxe dono el tomb a la clau i s'engega el motor del meu *MINI Countryman*. Em quedo uns instants agafada al volant absorta de tot. Qualsevol dels moviments que fa uns dies eren automàtics ara els he de pensar i donar l'ordre conscientment per tal que siguin executats. Sospiro. Poso la primera marxa i faig el primer revolt per tal d'incorporar-me a la carretera principal. Pel retrovisor veig com l'edifici de la meva oficina queda enrere i es va desdibuixant lentament. Em centro en el meu carril i desitjo arribar aviat a casa.

- Un altre cop comença a ploure? Quan pararà aquest infern?

Activo l'eixugaparabrises. Hauria de canviar les gomes perquè fan aquell soroll que sembla que esgarrapin el vidre en cada vaivé. Em trepa el cap. Obro l'*Spotify* i poso la cançó *Magnolias* de la Rosalía. Quin canvi aquesta noia en el seu repertori musical, eh? La cançó em transporta, per uns instants, als records dolços associats a aquella melodia, però torno de sobte a la realitat quan me n'adono que al vidre hi comença a caure quelcom sòlid i allargassat.

- Què és aixòoooo?

Barrejats amb les gotes de pluja cauen el que semblarien cucs. Sí, per estrany que pugui semblar, són cucs. Prims, llargs i vermellosos, amb un anell més gruixut al mig que sembla dividir el cos en dues parts. De cop, el vidre davanter del cotxe queda atapeït d'aquests éssers que queden mig aixafats en passar-hi per sobre els braços de l'eixugaparabrises. No sóc l'única a qui li deu haver quedat el vidre tot empastifat i llefiscós; també deu haver emboirat la visibilitat dels cotxes del meu davant ja que ens anem aturant tots on podem per no xocar entre nosaltres. També els cotxes que venen en sentit contrari es van aturant mentre posen els quatre intermitents per ser vistos. Instintivament, anem sortint dels cotxes i comentem:

- Jo havia sentit a dir que podien ploure granotes, però cucs?
- Però vosaltres veieu la garbera que n'arriba a caure? El terra n'està ple!
- Quin fàstic! Mireu com encara es mouen...

Em torno a posar dins del cotxe. Ha estat una mala idea sortir-ne. M'han quedat les sabates viscoses d'haver aixafat els cucs i estic ben xopa. És impossible fer un pas sense esclafar-ne mitja dotzena pel cap baix. Hauré d'esperar que els borinots del davant facin el mateix i puguem emprendre la marxa de nou. Només em faltava aquesta escena infernal per acabar el dia.

Torno a reproduir la mateixa cançó que abans ja que no l'he poguda acabar d'escoltar, i em deixo anar completament al seient, amb el cap recolzat endarrere, intentant asserenar-me. Se'm tanquen els ulls pel cansament però els torno a obrir instintivament. A fora, els altres conductors també estan força nerviosos i alguns, en va, intenten netejar els vidres amb algun mocador de paper que també queda enganxat al vidre.

- Però que no ho veieu que és inútil netejar aquest líquid bilióoooos? Encara ho esteu empastifant més!

Me n'adono que tinc els nervis a flor de pell i reacciono visceralment. Les situacions que abans hauria trobat fins i tot còmiques ara em crispen. Em sorprenc a mi mateixa pel fet de no haver agafat el mòbil i haver fet un vídeo per penjar a *Instagram*, com acostuma a fer la gent *guay*; contingut de poca solera però és el que sembla entretenir més.

De cop, un núvol negre atzabeja s'obra pas al cel. S'acosta amb fúria, com si fos teledirigit. En només uns segons distingeixo que està format per desenes de corbs. Tots semblen tenir una mateixa intenció i avancen violentament. Tenen els ulls clavats a les seves preses i s'hi acarnissen; piquen els cucs de l'asfalt amb ràbia. És un espectacle aterridor. Els pocs conductors que quedaven a fora dels cotxes corren a salvaguardar-se en veure aquesta funesta estampa. A mesura que els anèl·lids es van acabant, els corbs reaccionen amb ira entre ells, intentant treure la presa del bec de l'adversari i es piquen ferotgement els uns als altres, arrencant-se plomes i ferint-se sense pietat.

Quan el terra queda net, resten immòbils. Un dels corbs, que sembla que s'hagi enlairat per agafar perspectiva, es posiciona sobre un dels fanals de la voravia i, de cop, comença a emetre un esgarip agut i estrident. La resta de corbs reaccionen batent les ales amb nerviosisme i responen amb els mateixos crits de guerra. Com si es tractés d'una ordre imminent, s'enlairen i s'aboquen contra els cotxes, impactant insistentment com si volguessin entrar dins dels habitacles. El soroll dels impactes de les aus sobre les planxes metàl·liques dels automòbils és aterridora.

- Mare de Déu! Què està passant?

De sobte, el cel torna a quedar cobert d'un núvol gris i espès, com una capa de cendra que ofega la llum del capvespre. Aquesta vegada és un núvol baix, que sembla sospesar cada gota abans de llançar-la. No triga a descarregar violentament la pluja, com si portés estona contenint-se i finalment s'esbudellés de tanta pressió. Les primeres gotes travessen l'aire com si el tallés al seu

pas. Cada impacte sobre el terra és un xoc sec. Cada gota resulta ser d'un àcid corrosiu que, en caure sobre els corbs, els fa retòrcer de dolor. Les seves plomes es desprenen formant una catifa negra al terra i, el seu vol, esdevé erràtic. Un a un van agonitzant cremats per aquest fenomen sobrenatural que em deixa incrèdula i immòbil. Els meus sentits defalleixen davant d'un espectacle com aquest. Una olor punyent a metall i sofre comença a impregnar l'interior del cotxe. La respiració es torna una tortura: els ulls em ploren i la gola em crema. Sé que és moment de fugir.

Com si ens haguéssim posat tots d'acord, els cotxes comencen a arrencar i ens posen en fila com si es tractés d'una processó. Només falta el so dels tambors per semblar-ho del tot. Avanço amb inèrcia. No ens molestem ni a esquivar els cadàvers de les bèsties perquè és pràcticament impossible. Els esclafem amb les rodes i sento com els ossos van espetegant sota les rodes. Em pregunto com ha passat tot tan ràpid i si pot haver estat fruit de la meva imaginació, però no em vull enganyar, mai n'he tingut tanta. Ni tan sols en el meus somnis, que acostumo a recordar-me'n tot just obrir els ulls, he viscut una escena com aquesta.

En un intent de trobar sentit a tot això em venen al cap algunes escenes bíbliques que, tot i no haver-hi cregut mai, començo a qüestionar. He viscut un autèntic apocalipsi digne de Sodoma i Gomorra, del llibre del Gènesi, barrejat amb les plagues d'Egipte del llibre de l'Èxode. Els humans no tenim perdó, és cert, però no em mereixo aquest càstig!

Em sona el mòbil i responc la trucada en mans lliures. La veu de l'Albert ressona per l'interior del cotxe i em salten les llàgrimes, que em couen a mesura que regalimen per les galtes.

- *Carinyo,* estàs bé? Ens acabem de creuar a la rotonda de la Comella. Això ha estat massa fort per ser veritat...!
- No t'he vist! Sí, estic bé. Ens trobem a casa d'aquí una estona. No puc més. Necessito una dutxa ben calenta... i una copa de vi.

Amb la vista emboirada per les llàgrimes i pel vidre encara brut, centro la mirada, novament, a la carretera i em disposo a arribar a casa. Mai havia tingut tant la certesa que arribar-hi seria entrar literalment al meu refugi, i em delia per ser-hi.